

[Gertrud Stjernholm Nielsen]

at gæld på mellem 150.000 kr. og 200.000 kr. forekommer stadig hyppigere.

Det fremgår også klart af undersøgelsen, at fremtidige låntagere med et helt almindeligt 6-årigt uddannelsesforløb vil komme til at tilbagebetale over en halv million kroner, og det er endda udregnet for den sidst gennemførte diskontoforhøjelse, der i sig selv betyder, at gælden fordobles på 5 år i stedet for som nu på 6½ år.

Som tidligere sagt er langt størstedelen af de 500.000, ja, måske snarere 600.000 kr., der skal tilbagebetales, renter. Dette kunne være undgået, hvis man i stedet ville have indført de statsgaranterede lån. Det er derfor fantastisk, at man i Aktuelt fra den 24. september kan læse, at socialdemokraten hr. J. K. Hansen udtaler, at det er urimeligt, at kapitalejerne skal tjene på at udlåne penge til studerende, men desværre må vi erkende, at det ikke er muligt at ændre systemet med det nuværende folketing. Hertil er at sige: det passer jo ikke. Socialdemokraterne ville ikke leve op til deres eget valgprogram. Kommunisterne stillede ændringsforslag om statslån i stedet for banklån, men man stemte imod. Havde socialdemokratiet den 8. maj i år stemt for DKPs ændringsforslag, var statslånene blevet vedtaget med 99 stemmer. Hr. Hjortnæs bør snarest holde op med at kalde det floskler, når kommunisterne kræver en demokratisk uddannelsesstøttelovgivning.

Hr. Hjortnæs er helt ude af trit med de synspunkter, som uddannelsessøgende og forældre med halvstore børn har herom. Kommunisterne vil i det kommende folketing garantere, at socialdemokratiet skal komme til at leve op til deres hidtidige svigtede valgløfter. Det er på tide, at den førte politik ændres og vendes imod de grupper, der hidtil har profiteret af krisen.

Kaj Hansen (DKP):

Det ville være aldeles uansvarligt at hævde, at fremtidens energiforsyning er uden problemer. Men det er usandt, at vi har en reel energikrise, og en nøgtern vurdering siger os, at der er ingen grund til panik. Der er 20-25 år til at udvikle nye energiformer, samtidig med at hidtil ikke kendte energiformer kan opdages og tages i anvendelse.

Kommunisterne finder, at det er absolut positivt, at energiproblemerne er sat til al-

men debat. Det er nemlig ikke alene et spørgsmål om forsyninger og priser, men også i høj grad om miljøvirkninger og den bedst mulige måde at anvende energien på.

Energidebatten tog for alvor fart i 1973, da OPEC-landene forhøjede priserne på råolie. Det skete samtidig med, at den økonomiske krise, der nu hærger de industrialiserede kapitalistiske lande, brød ud. Krisens årsager skyldes ikke forhøjelse af oliepriserne, men de er at finde i det kapitalistiske system. Det er jo heller ikke nogen hemmelighed, at kolonilande og tidligere kolonilande er blevet groft udnyttet og udbyttet både af kapitalistiske regeringer og af de store olieselskaber.

I årtier var olien, som blev eksporteret fra de olieproducerende lande, så billig, at kulminedriften blev indstillet, og ingen tænkte på at udnytte eller forske i andre energiformer. Ikke alene var olien billig, men på bekostning af olielandene og forbrugerne sikrede olieselskaberne sig kæmpeprofitter. Det skete også, da OPEC-landene forhøjede råolieprisen. Olieselskaberne mangedoblede disse pristigninger og væltede byrderne over på den arbejdende befolkning og de små selvstændige. Hertil kom, at statsmagten gennem afgifter sørgede for yderligere forhøjelser, en politik, som jo er blevet fortsat her på det allersidste.

Det kapitalistiske energimarked domineres i dag af de syv store olieselskaber, også kaldet De syv Søstre. Det er Exxon, det er Mobil, det er Chevron, der tidligere hed Standard Oil, det er BP, Shell, Texaco og Gulf. Er de nu så store og dominerende? Ja, tager vi verdens største multinationale selskaber, så ser vi, at førstestpladsen indtages af Exxon. Salgsindtægterne udgjorde i 1976 262 mia kr. Til sammenligning kan nævnes, at statsbudgettet i Danmark i 1976 var på 67 mia kr. Altså Exxons indtægter var det firdobbelte af det danske statsbudget på dette tidspunkt. Men hertil kommer så de seks andre. Nummer 3 af verdens multinationale selskaber er Shell, nummer 5 er Texaco, nummer 6 er Mobil, Chevron er nummer 8, BP er nummer 9, og på 10. pladsen finder vi Gulf. Altså, olieselskaberne hører til blandt verdens 10 største multinationale selskaber.

Disse selskaber har enorme profitter, og de har yderligere benyttet en oliekrise, der i stor udstrækning er skabt af dem selv, til at øge deres profitter. Alene USAs fem store